

A legfényesebb éremből nem hoztak vívóink a világbajnokságról

Ha a legutóbbi olimpiai szereplést nézzük, akkor akár hátra is dőlhetünk vívóink világbajnoki teljesítményétől. Ha azonban az elmúlt évek világbajnokságait – vagy a sportág történelmét –, akkor inkább dőljünk stílszerűen a kardunkba a törökországi teljesítmény ismeretében. Vívóink arany nélkül zárták a világviadalt, egy ezüst-, valamint három bronzérmük az éremtáblázaton is mindössze a nyolcadik helyet jelenti: Magyarország előtt végzett többek közt Ukrajna, Románia, vagy az Egyesült Államok. A kardvívók kitettek magukért, a többi fegyvernemet a párbajtőr-csapat mentette meg ezüstérmével.

A pekingi olimpia után (egy bronzérem, Mincza-Nébold Ildikó, női párbajtőr) a magyar vívósport az „újraindítás” módot kellett válassza. A kínai fővárosban megtapasztalhattuk, hogy a páston egyre inkább a fiatalos lendület érvényesül. Ráadásul az orosz – francia – olasz – német - magyar hegemonia is megszűnni látszott(ik): a fent említett országokon kívül Kanada, Kuba, Dél-Korea, vagy épp Venezuela ereje megkérdőjelezhetetlen. A tavasszal a franciaországi kadett-vébén hullott először idén a magyar éremeső, majd következett a debreceni utánpótlás EB, öt éremmel, abból három arany. A fiataloknál már félnek a magyarok kardjaitól, ami azért is örömteli, mert a vívás nem éppen tömegsport, miként az sem jellemző, hogy gyermeküket sportra beírató szülők a vívótermek biztonságát választják. Igaz, egy-egy bemutató edzésen, ha nem csak a sportolókra koncentrálnak a kíváncsiskodók, sajnos észrevesznek egy-egy toldozott-foldozott lyukat a falon, esetleg egy korábbi beázás nyomát fedezik fel – a megoldásnak azonnal, de lehetőleg tegnapra kell érkeznie: a 2011-es VB rendezési jogáért Budapest is harcol.

Magyarországon hetvenkét helyszínen van lehetőség vívóként élsportolóvá válni: ennyi különböző egyesület, egyesület, klub, vagy sportkör működik, nagyjából egyharmaduk a fővárosban. Nyíregyházától Szegeden át Győrig szinte valamennyi megyeszékhelyen, de kisvárosokban (pl. Dabas, Dunakeszi, Körmend) is próbálkozhatnak pengeváltásokkal az ifjoncok. Akad klub, amely egy általános iskola, és olyan is, amely egy laktanya tornatermében működik. Kétségtelenül megszállott edzőkkel, akik kérdés, meddig tudják páston tartani az egyik legeredményesebb magyar sportágot – szimplán szívből, komolyabb, vagy inkább úgy fogalmazok, lendületet adó anyagi támogatás nélkül.

Az utánpótláskorú versenyzők immáron három éve hazai rendezésű Grand Prix sorozaton szokhatják a versenykörülményeket. Kulcsár Győző (a Nemzet Sportolója, négyszeres olimpia bajnok) hívta életre az „Olimpici” elnevezésű versenysorozatot még 2006-ban, ahol 8-14 éves gyermekek versenyeznek, minden évben hat különböző helyszínen. A 2009-es idényt október utolsó hétvégén a Derecskei Grand Prix nyitja.

Az Olimpici ars poeticájában számos gondolat szól az utánpótlás fontosságáról, de minden mellett van egy még fontosabb, jelzésértékű üzenet: a program két fővédnöke Szili Katalin és Schmitt Pál.

A törökországi vívó világbajnokság magyar érmesei:

Ezüstérem: férfi párbajtőr-csapat (*Boczkó Gábor, Imre Géza, Rédli András, Somfai Péter*).

Bronzérem: *Decsi Tamás* (férfi kard egyéni), *Nagy Orsolya* (női kard egyéni), férfi kardcsapat (*Decsi Tamás, Szilágyi Áron Lontay Balázs, Iliász Niko*

lász